

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.297/2012/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 18.B.111/2011/37. számú ítéletét ***helybenhagyja.***

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.880 (hatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlott bűnösségét a Budapest Környéki Törvényszék a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében állapította meg és ezért őt 4 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá elrendelte, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátása esetén pártfogó felügyelet alatt áll. Külön magatartási szabályként előírta alkohol rehabilitációs programon való részvételét. Rendelkezett a bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosításáért, míg a vádlott és a védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.876/2012/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, indokolási

kötelezettségének is eleget tett, a megállapított tényállást támadás egyik oldalról sem érte. Okszerű a vádlott bűnösségére való következtetés és helyes a cselekmények jogi minősítése is.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a büntetés nemének meghatározásakor figyelembe vette a cselekmény tárgyi súlyát és a vádlott bűnösségi fokát, azonban a bűnösségi körülményeket nem megfelelően értékelte, amikor nem a középértékből kiindulva szabta ki a vádlottal szemben a büntetést, sőt vele szemben enyhítő szakasz alkalmazására is sor került. Az ügyészi álláspont szerint az enyhítő szakasz alkalmazása az elsőfokú bíróság részéről nem volt megalapozott, hiszen az ítéletben felsorolt enyhítő körülmények nem olyan súlyúak - még az elsőfokú bíróság által elismerten és megjelölten sem -, amely ezt indokolta volna. Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést enyhítésért tartotta fenn. Egyben indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság a cselekmény jogi minősítését változtassa meg és a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapítsa meg. A védő hangsúlyozta, hogy a vádlott nem akart életet kioltani a cselekmény elkövetésekor, csupán indulatai, illetve sajátos és az orvosszakértő által is megállapított személyiségszerkezete könnyítették meg a cselekmény elkövetését. Kiemelte a védő azt is, hogy az orvosszakértői vélemények szerint közvetetten életveszélyes állapotot okozott a vádlott magatartása a sértettnél, ebből pedig sem egyenes, sem pedig eshetőleges ölési szándékra következtetni nem lehet, ezért a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés kísérlete büntetében indítványozta a vádlott bűnösségének megállapítását. Másodlagosan a védő a kétszeres enyhítés lehetőségével élve indítványozta a büntetés kiszabását. Enyhítő körülményként a kísérleti szakban rekedésre, az eshetőleges szándékra, a vádlott személyi körülményeire, ténybeli beismerő vallomására, büntetlen előéletére és a jelentős sértetti közrehatásra hivatkozott.

A vádlott felszólalásában is és az utolsó szó jogán is azt hangsúlyozta, hogy ő nem szokott ilyet csinálni, a konfliktusra a sértett munkakerülő élete adott okot.

A kétoldalú perorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdés alapján. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárását. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is. A 10. oldal 1. bekezdését azonban szükséges

kiegészíteni az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azzal, hogy közepes vagy azt meghaladó erővel történt az ütés.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat részletesen értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett akkor, amikor számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve melyeket és miért vetett el. A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban helytállóan hivatkozott arra, hogy a vádlott nem vitatta a sértett bántalmazásának tényét, kizárólag annak lefolyása tekintetében tett eltérő vallomásokat (egyszer vagy kétszer ütöttem meg a sértettet, az arcán, a nyaka körül). A sértett egy ütésre emlékezett azzal, hogy ez az ütés a fejét érte, ettől elesett és elvesztette az eszméletét. Ezzel szemben az igazságügyi orvosszakértő az írásban előterjesztett és a tárgyaláson is fenntartott véleménye szerint a sértettet a fejtájékon legalább négy rendbeli tompa, direkt, közepes vagy azt meghaladó erőbehatás érthette a cselekmény során.

Így helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, figyelemmel a keletkezett sérülések elhelyezkedésére is, hogy a vádlott legalább négy esetben ütötte meg a kőműves kalapáccsal a sértett fejét és arcát, közepes vagy azt meghaladó erővel.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekményt is törvényesen minősítette. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú Írányelvében foglaltak alapján az alanyi és a tárgyi tényezők pontos mérlegelésével, helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott eshetőleges szándékkal követte el a cselekményét. A célzott és támadott testtájékból, a bántalmazás többszöri ismétlődéséből, az alkalmazott erőből és a használt eszközből adódóan a vádlott tudatában a halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége fel kellett, hogy merüljön, így enyhébb minősítés megállapítására törvényes alap jelen tényállás mellett nincs.

Az elsőfokú ítélet 8. oldal 1. bekezdés első mondatában a két alkalom megjelölése nyilvánvalóan elírás, amely helyesen négy alkalmat jelöl.

Azt is helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság az ítélete 9. oldal 1. bekezdésében, hogy a vádlottban a sértettel történt szóváltást követően nem alakult ki az indulat olyan magas foka, amely az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságának alapjául szolgálhatott volna.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülmények felsorolása pontosan történt. A 61 éves, büntetlen előéletű, bűnösségét is elismerő vádlottal szemben, aki eshetőleges szándékkal követte el a terhére rótt bűncselekményt, a középérték alatt, az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott börtönbüntetés szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez a másodfokú bíróság álláspontja szerint is. A kiszabott büntetés lényeges súlyosítása nem volt indokolt, és ugyancsak nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a kiszabott büntetés enyhítésére sem.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 18.B.111/2011/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.297/2012/13. számú végzése folytán avádlott vonatkozásában 2013. év június hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő